

שמעון גרשון

אוניית האלופים

סודות הכדורגל של נועם

ידיעות אחרונות • ספרי חמד

לאמא שלי, זהבה,
שחקנית הנשמה של המשפחה ומי
שמלווה אותי במסע מאז הייתי
שחקן צעיר על המגרשים בשכונה
ועד לאצטדיונים הגדולים ביותר.
וכמובן למלי, נועם, היאלי ודניאל,
אהובים שלי, אתם השותפים הכי
טובים שיכולתי לבקש להרפתקאות
החיים.

פרק 1

הצילו!

גרגירי החול שכיסו את פניו של נועם נשטפו בגל של מי ים מלוחים. הוא שכב על החוף, גופו נע מצד לצד בקצב הגלים. לא רחוק ממנו היתה סירת משוטים קטנה, נעוצה בחול והפוכה על צדה.

מצדה השני של הסירה התעורר דניאל, חברו הטוב ביותר של נועם, וניסה לקום על רגליו. בגדיו היו כבדים מרוב מים.

מה זה? איפה אני? הידהדו מחשבותיו מול החוף הלבן הארוך, המשובץ בסלעים.

כמה מטרים ממנו שכבה היאלי, חברתם הטובה, כשהיא מעולפת.

דניאל התרומם והתחיל לצעוד לכיוונה באטיות. גופו היה חלש, ורגליו שקעו בחול הטובעני.

"היאלי!" הוא קרא לעברה.

היא לא ענתה. דניאל ניסה להזיז אותה והתזז מעט מים על פניה.

היאלי פקחה את עיניה. "מה? מה קרה?" שאלה אותו.

"אני לא יודע," ענה דניאל. הוא הרים את ראשו ושאל, "איפה נועם?"

שניהם לא הבחינו בנועם, שהיה שרוע מצדה השני של הסירה.

היאלי התרוממה, ודניאל עזר לה להתייצב. "איפה אנחנו?" היא שאלה, "איך הגענו לכאן?" "נראה לי שאנחנו על אי בודד," אמר דניאל והתקרב אל הסירה הריקה.

"הנה הוא!" הוא קרא לעבר היאלי כשהבחין בנועם. הוא רץ אליו והרחיק אותו מהמים. היאלי רצה בעקבותיו ועזרה לו להניח את נועם על החול.

"נועם! נועם! קום!" קרא דניאל, אבל נועם לא הגיב. עיניו היו עצומות, שפתיו היו לבנות מיובש. "נועם, בבקשה קום," קראה היאלי וניסתה להזיז את גופו. נועם עדיין לא הגיב.

היאלי ודניאל הביטו אחד בשני ואז הרחק ללב הים, אל האופק.

"הצילו!" צרחו שניהם בכל הכוח, "הצילו!"

חודש לפני...

"ישששששש!!!" צרח בן בהתלהבות מחדרו.
"אולי תהיה בשקט? אני מנסה לסיים עבודה לבית ספר,"
צעקה היאלי מחדרה אל אחיה הקטן.
"היאלי, את לא מאמינה!" בן התפרץ לחדרה.
"מה, קיפורד? נפלה לך שן? אל תחכה לפיה כי היא לא
קיימת," ענתה היאלי בלי להביט בו.
"איזה שן? אני כבר בן עשר. סיימתי את האלבוס. את
קולטת?" בן נופף באלבוס המבריק שבידו וחיוך ענקי נמתח
על פניו. "יש לי את המדבקות של כל השחקנים. סיימתי את
האלבוס!"
היאלי הסיטה את מבטה ממסך המחשב והביטה באחיה.
"ולמה אתה חושב שזה מעניין אותי?" היא ענתה באדישות
וחזרה למחשב.
"כי יש פרס מטורף. אם אני אזכה כמובן..." בן, שהיה
רגיל לציניות של אחותו, המשיך בשלו. "ואם תתנהגי יפה,
אני אקח אותך איתי."
היאלי סובבה את ראשה והביטה בו.

"איזה פרס זה?" שאלה.

עכשיו, כשקיבל את תשומת הלב הראויה, בן התקרב אליה בהתלהבות. הוא הפך את האלבום והראה לה את הכריכה האחורית. התנוססה עליה תמונה של אונייה ענקית ולמעלה נכתב באותיות זהובות נוצצות: "צ'מפיונס שיפ, אוניית האלופים".

עיניו של בן נצצו. "אוניית הכדורגל הכי גדולה בעולם. הכול קשור לכדורגל – מסכי ענק שמשדרים כדורגל מסביב לשעון, מתחמים של פלייסטיישן, מציאות מדומה... את יודעת, עם המסכות..."

"אני יודעת", קטעה אותו היאלי בחוסר סבלנות.

"אתגרים מיוחדים, ארוחות מפוארות, והדבר הכי מגניב – בקומה הכי גבוהה באונייה, על הגג, יש אצטדיון כדורגל. את קולטת? בכל קיץ מביאים את השחקנים הצעירים הכי טובים בעולם לטורניר..."

"תשמע, בן..." ניסתה היאלי להשחיל משפט.

"אה, והשמועה אומרת שאחד מכוכבי הכדורגל הכי גדולים בעולם יתארח על האונייה." בן לא איפשר לה.

"בן, בן, בן", אמרה היאלי בנימה הצינית האופיינית לה, "למה אתה חושב שאני רוצה לנסוע איתך לדבר הזה? סליחה... לסיוט הזה? אני מעדיפה להיתקע על אי בודד ולאכול קוקוס כל היום מאשר להיות מוקפת מכל עבר בכדורגל. אתה מבין?" בן לא התרגש. הוא היה רגיל לסגנון הדיבור של אחותו הגדולה.

"ההגרלה מחר בערב. אני יכול לצרף שלושה חברים. אז אם

לא בא לך שבוע על ספינת חלומות, אני אציע למישהו אחר," הוא אמר והסתובב אל הדלת.

"בן!" קראה היאלי כמו מפקדת. אחיה נעצר במקומו, וחיוך קטן עלה על פניו.

"שלושה חברים אמרת?" שאלה היאלי, ובלבה חשבה על נועם ועל דניאל. מאז שחזרו מהטורניר של נבחרת ישראל בברזיל, הם נהפכו לחבורה שמבלה לא מעט יחד. הם יעופו על זה. אבל היא תצטרך להיות הבייביסיטר של בן, וזה לא מתאים לה בכלל. אולי היא תנעל אותו בחדר. למרות שלא יזיק לו להתאמן קצת בחוץ אחרי כל השעות מול פיפ"א בפלייסטיישן.

"אני קולט את המחשבות שרצות לך בראש," חייך בן.

היאלי קפצה ממקומה בבהלה. "מה? איך אתה רואה?"

בן צחק והסתובב שוב אל הדלת.

"יש לי רעיון," צעקה אליו אחותו הגדולה, וחיוך ערמומי התפשט על פניה.